

γραφέως ξέναι ἀκαδημαίαι, ἡ Academia Bellini, ἡ Academia Dante Aligheri, ἡ Academia Pittagorica τῆς Νεαπόλεως, ἡ Reale Academia Guanologica, ἡ Reale Societa Italiana, ἡ Βεγγαλικὴ Ἀκαδημία τῆς Καλκούττης καὶ πλείεσται ἄλλαι κατέταξαν αὐτὸν ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις ἐταίροις. Ἐν Ἑλλάδι δὲ . . . δὲν εὐρέθη μία δι' αὐτὸν ἔμμισθος θέσις, οὔτε ὑπὸ τοῦ Δήμου, οὔτε ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου, οὔτε τῷ ἐδόθη ὄβολός διὰ τὰς εἰκοσαετῆς ποικίλας ἐκδουλεύσεις. . . Τῷ ἐξησφαλίσθη μόνον ἡ μουσικὴ τῆς κηδείας· διότι ἐπὶ τέλους τῷ ἐδόθη πρότινος τὸ παράσημον τοῦ Σωτῆρος!

Αὐγουστος, τοῦ 1896.

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ

ΜΠΑΤΗΣ — ΛΙΒΑΣ

Τρυφερά Νεράϊδα τοῦ γιαλοῦ τὰ ἀφρισμένα κύματα
γοργά-γοργά καὶ ἀπαλὰ σὰν τὸ δελφίνι σγίχει,
κι' αὐτὰ μὲ χάδι καὶ φιλιὰ καὶ μὲ τρελλὰ σκιρτήματα
ἡδονικὰ τήνε φιλοῦν κ' ἐκείνη λαχταρίζει.

Βλέπει ὁ Μπάτης φθονερά· ἐκεῖνα τὰ φιλήματα,
κ' ὄρμα κ' αὐτὸς ὅλος ὁρσιὰ κ' ἓνα φιλὶ γυρεύει,
ἀλλὰ τὸν διώχνουν μακρὰ ζηλότυπα τὰ κύματα
καὶ μόλις, τὰ μαλλιάκια τῆς ἐρωτικῆς χαϊδεύει.

Φυσάει ὅμως ἄλλη μιὰ καὶ μὲ ἀγάπη χύνεται
τ' ἀφροπλασμένα στῆθι τῆς μὲ πόθο νὰ φιλήσῃ
μὰ πάλι ἀπὸ τὰ κύματα σκληρὰ ἀπομακρύνεται
χωρὶς τὸν μέγα πόθο του νὰ δυνηθῇ νὰ σβύσῃ.

Ἀνάφτει τότε σὰν φωτιὰ καὶ ἰστὴ Νεράϊδα χύνεται
νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὰ φτερά, μ' αὐτὴ βουτᾶ καὶ φεύγει...
Ἀπ' τῆς ἀγάπης τῇ φωτιὰ ὁ Μπάτης Λίβας γίνεται
καὶ κατακαίει ἀσπλάχνα ὅ,τι ἔμπροστά του ἔβγει.

Γ. Α.